Interdisciplinary Academic and Research Journal, 5 (1), January-February 2025
Old ISSN 2774-0374: New ISSN 2985-2749
Website: https://so03.tci-thaijo.org/index.php/IARJ/index

# Guidelines for Developing Historical and Cultural Tourism in Ang Thong Province for Thai Tourists

**Tassanai Karnjanapong[1] and Weera Weerasophon[2]**
Ph.D. (Tourism and Hospitality Management), Suan Sunandha Rajabhat University, Thailand
[1]E-mail: S65584953003@ssru.ac.th, ORCID ID: https://orcid.org/0009-0001-6861-6237
[2]E-mail: weera.we@ssru.ac.th, ORCID ID: https://orcid.org/0009-0009-6905-4019
Received 30/07/2024 Revised 08/08/2024 Accepted 05/09/2024

## Abstract

**Background and Aims:** Historical and cultural tourism in Ang Thong province has high potential for local economic development, but lacks in-depth studies on tourists' behavior and decision-making factors. This research aimed to 1) study the behavior of historical and cultural tourists in Ang Thong province, 2) compare tourist attractions and environmental conditions affecting decisions to visit historical and cultural sites in Ang Thong province, 3) examine factors influencing decisions to engage in historical and cultural tourism in Ang Thong province, and 4) propose guidelines for developing historical and cultural tourism in Ang Thong province.

**Methodology:** A mixed-method approach was employed, combining quantitative research using questionnaires with 500 Thai tourists through systematic sampling (IOC = 0.67, reliability = 0.902) and qualitative research through in-depth interviews with 9 stakeholders. Data were analyzed using descriptive and inferential statistics, including t-test, ANOVA, and correlation analysis.

**Results:** The study found that 1) most tourists were family and friend groups, preferring one-day trips on weekends; 2) facilities and safety were the most crucial factors in tourism decision-making; 3) travel purposes and duration were secondary factors; 4) eight development guidelines were proposed, including infrastructure development, safety promotion, tourism activity development, public relations, local culture conservation, personnel development, cooperation integration, and budget management.

**Conclusion:** The proposed guidelines for developing historical and cultural tourism in Ang Thong province will help elevate tourism efficiency and sustainability, positively impacting long-term economic development and quality of life for local communities.

**Keywords:** Historical and cultural tourism; Tourist behavior; Tourism development



Citation: Karnjanapong, T., & Weerasophon, W. (2025). Guidelines for Developing Historical and Cultural Tourism in Ang Thong Province for Thai Tourists. Interdisciplinary Academic and Research Journal, **5 (1), 401-422;**
**DOI: https://doi.org/10.60027/iarj.2025.280213**

Interdisciplinary Academic and Research Journal, 5 (1), January-February 2025
Old ISSN 2774-0374: New ISSN 2985-2749
Website: https://so03.tci-thaijo.org/index.php/IARJ/index

# แนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมในจังหวัดอ่างทอง ของนักท่องเที่ยวชาวไทย

**ทัศนัย กาญจนพงษ์[1] และ วีระ วีระโสภณ[2]**
หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการท่องเที่ยวและบริการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

**บทคัดย่อ**

**ภูมิหลังและวัตถุประสงค์:** การท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมในจังหวัดอ่างทองมีศักยภาพสูงในการพัฒนาเศรษฐกิจท้องถิ่น แต่ยังขาดการศึกษาเชิงลึกเกี่ยวกับพฤติกรรมและปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยว การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และและวัฒนธรรมในจังหวัดอ่างทอง 2) เพื่อเปรียบเทียบสภาพแหล่งท่องเที่ยวและสิ่งแวดล้อมที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมในจังหวัดอ่างทอง 3) เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมในจังหวัดอ่างทอง และ 4) เพื่อเสนอแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมในจังหวัดอ่างทอง

**ระเบียบวิธีการวิจัย**: ใช้วิธีวิจัยแบบผสมผสาน ประกอบด้วยการวิจัยเชิงปริมาณโดยใช้แบบสอบถามกับนักท่องเที่ยวชาวไทย 500 คน ด้วยการสุ่มตัวอย่างแบบระบบ (แบบสอบถามมีค่า IOC = 0.67, ค่าความเชื่อมั่น = 0.902) และการวิจัยเชิงคุณภาพโดยการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง 9 คน วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนาและสถิติเชิงอนุมาน ได้แก่ การทดสอบที (t-test) การวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA) และการวิเคราะห์สหสัมพันธ์

**ผลการวิจัย:** พบว่า 1) นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เป็นกลุ่มครอบครัวและเพื่อน นิยมท่องเที่ยวแบบไปเช้า-เย็นกลับในวันหยุดสุดสัปดาห์ 2) สิ่งอำนวยความสะดวกและความปลอดภัยเป็นปัจจัยสำคัญที่สุดในการตัดสินใจท่องเที่ยว 3) วัตถุประสงค์และระยะเวลาในการท่องเที่ยวเป็นปัจจัยรองลงมา 4) แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวประกอบด้วย 8 ประการ ได้แก่ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การส่งเสริมความปลอดภัย การพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยว การประชาสัมพันธ์ การอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่น การพัฒนาบุคลากร การบูรณาการความร่วมมือ และการจัดการงบประมาณ

**สรุปผล:** แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมในจังหวัดอ่างทองที่เสนอจะช่วยยกระดับการท่องเที่ยวให้มีประสิทธิภาพและยั่งยืน ส่งผลดีต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและคุณภาพชีวิตของชุมชนท้องถิ่นในระยะยาว

**คำสำคัญ :** การท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม; พฤติกรรมนักท่องเที่ยว; การพัฒนาการท่องเที่ยว

## บทนำ

การท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่มีความสำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศไทย ในปี 2565 ประเทศไทยต้อนรับนักท่องเที่ยวต่างชาติกว่า 11 ล้านคน สร้างรายได้รวมทั้งสิ้น 1.5 ล้านล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 8.9 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP) (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2566) นอกจากนี้ การท่องเที่ยวยังมีบทบาทสำคัญ



Citation: Karnjanapong, T., & Weerasophon, W. (2025). Guidelines for Developing Historical and Cultural Tourism in Ang Thong Province for Thai Tourists. Interdisciplinary Academic and Research Journal, **5 (1), 401-422;**
**DOI: https://doi.org/10.60027/iarj.2025.280213**

ในการส่งเสริมการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมและสร้างความเข้าใจระหว่างผู้คน (เลิศศักดิ์ ประเสริฐสุข, 2565; อรัญญา จิระประภากุล, 2565)

ในบริบทของการท่องเที่ยวไทย การท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมกำลังได้รับความนิยมเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะในจังหวัดที่มีมรดกทางวัฒนธรรมอันทรงคุณค่า เช่น จังหวัดอ่างทอง ซึ่งมีประวัติศาสตร์อันยาวนานและแหล่งท่องเที่ยวสำคัญหลายแห่ง อาทิ วัดไชโยวรวิหาร วัดขุนอินทประมูล และพิพิธภัณฑ์ท้องถิ่น นอกจากนี้ยังมีประเพณีและเทศกาลท้องถิ่นที่น่าสนใจ เช่น งานประเพณีแห่เทียนพรรษาทางน้ำ (ธีราพร กาญจนวัตร, 2565)

ในปี 2565 จังหวัดอ่างทองต้อนรับนักท่องเที่ยวทั้งสิ้น 2,753,128 คน สร้างรายได้ 2,514 ล้านบาท (กรมการท่องเที่ยว, 2566ข) แสดงให้เห็นถึงศักยภาพทางเศรษฐกิจของการท่องเที่ยวในจังหวัด อย่างไรก็ตาม ยังมีช่องว่างในการพัฒนา โดยเฉพาะในด้านระยะเวลาพำนักของนักท่องเที่ยว ซึ่งเฉลี่ยเพียง 2.35 วันสำหรับนักท่องเที่ยวชาวไทย (กรมการท่องเที่ยว, 2566ก)

การศึกษาพฤติกรรมนักท่องเที่ยวและปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมในจังหวัดอ่างทองจึงมีความจำเป็น เพื่อเพิ่มความเข้าใจเกี่ยวกับความต้องการของนักท่องเที่ยว และนำไปสู่การพัฒนากลยุทธ์การท่องเที่ยวที่มีประสิทธิภาพ อันจะส่งผลต่อการเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยว ระยะเวลาพำนัก และรายได้จากการท่องเที่ยว

ด้วยเหตุนี้ การวิจัยครั้งนี้จึงมุ่งศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมในจังหวัดอ่างทองของนักท่องเที่ยวชาวไทย โดยกำหนดตัวแปรอิสระเป็น 2 กลุ่มหลัก ได้แก่ 1) ปัจจัยด้านพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวชาวไทย ประกอบด้วย วัตถุประสงค์ของการท่องเที่ยว สมาชิกหรือกลุ่มของการเดินทาง ยานพาหนะที่ใช้ วันที่เดินทาง ระยะเวลาในการท่องเที่ยว และแหล่งข้อมูลในการตัดสินใจ และ 2) ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม ได้แก่ สถานที่และที่ตั้งของแหล่งท่องเที่ยว รูปแบบและการให้บริการ สิ่งอำนวยความสะดวก และความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว

ส่วนตัวแปรตามคือ การตัดสินใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยในการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมในจังหวัดอ่างทอง การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยเหล่านี้กับการตัดสินใจท่องเที่ยวจะช่วยให้เข้าใจพฤติกรรมและความต้องการของนักท่องเที่ยวได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

ผลการวิจัยนี้จะนำไปสู่การเสนอแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวและส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในจังหวัดอ่างทอง ซึ่งจะช่วยยกระดับประสบการณ์การท่องเที่ยว เพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวและรายได้ ตลอดจนส่งเสริมการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมของจังหวัดในระยะยาว

## วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และและวัฒนธรรมในจังหวัดอ่างทอง
2. เพื่อเปรียบเทียบสภาพแหล่งท่องเที่ยวและสิ่งแวดล้อมที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมในจังหวัดอ่างทอง
3. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมในจังหวัดอ่างทอง
4. เพื่อเสนอแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมในจังหวัดอ่างทอง



Citation: Karnjanapong, T., & Weerasophon, W. (2025). Guidelines for Developing Historical and Cultural Tourism in Ang Thong Province for Thai Tourists. Interdisciplinary Academic and Research Journal, 5 (1), 401-422;
DOI: https://doi.org/10.60027/iarj.2025.280213

**สมมติฐานของการวิจัย**

1. ปัจจัยส่วนบุคคล (เพศ อายุ ระดับการศึกษา) ที่แตกต่างกันมีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมในจังหวัดอ่างทองแตกต่างกัน

2. พฤติกรรมการท่องเที่ยว (วัตถุประสงค์และระยะเวลา) ที่แตกต่างกันมีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวแตกต่างกัน

3. ปัจจัยสภาพแวดล้อมและองค์ประกอบของแหล่งท่องเที่ยว (สิ่งอำนวยความสะดวกและความปลอดภัย) มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยว

**การทบทวนวรรณกรรม**

**แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการท่องเที่ยว**

การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมในจังหวัดอ่างทองจำเป็นต้องอาศัยการบูรณาการแนวคิดและทฤษฎีหลายประการเพื่อสร้างกรอบการพัฒนาที่ครอบคลุมและยั่งยืน แนวคิดของ Timothy and Boyd (2006) ที่เน้นการสัมผัสและเรียนรู้มรดกท้องถิ่นสามารถนำมาประยุกต์ใช้กับแหล่งท่องเที่ยวสำคัญของจังหวัด เช่น วัดไชโยวรวิหาร วัดขุนอินทประมูล และพิพิธภัณฑ์บ้านจีนโบราณ เพื่อสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ที่ลึกซึ้ง

ในการวางแผนพัฒนา ทฤษฎีวงจรชีวิตแหล่งท่องเที่ยวของ Butler (1980) สามารถนำมาใช้วิเคราะห์สถานะปัจจุบันของแหล่งท่องเที่ยวแต่ละแห่ง ขณะที่แนวคิดของ Cohen (1972) ช่วยในการออกแบบประสบการณ์ให้เหมาะสมกับนักท่องเที่ยวแต่ละกลุ่ม นอกจากนี้ Pine and Gilmore (1998) เสนอแนวทางการสร้างประสบการณ์ที่ประทับใจผ่านการบริการคุณภาพสูง ซึ่งสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการยกระดับการท่องเที่ยวในจังหวัดอ่างทองให้โดดเด่น

การพัฒนาอย่างยั่งยืนตามแนวคิดของ Buckley (2012) เป็นอีกหนึ่งหลักการสำคัญที่ต้องคำนึงถึง โดยต้องสร้างสมดุลระหว่างมิติเศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรม ควบคู่ไปกับการวิเคราะห์พฤติกรรมนักท่องเที่ยวตามแนวคิดของ Pearce (2005) เพื่อเข้าใจแรงจูงใจและความต้องการของผู้มาเยือน

การมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดการการท่องเที่ยวตามแนวทางของ Okazaki (2008) เป็นอีกปัจจัยสำคัญที่จะช่วยให้การพัฒนาเป็นไปอย่างยั่งยืนและสอดคล้องกับบริบทท้องถิ่น ในขณะเดียวกัน การนำเทคโนโลยีมาใช้ตามแนวคิดการท่องเที่ยวอัจฉริยะของ Gretzel et al (2015) จะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการนำเสนอข้อมูลและสร้างประสบการณ์ใหม่ๆ ให้กับนักท่องเที่ยว

การผสมผสานแนวคิดเหล่านี้เข้าด้วยกันจะช่วยสร้างแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมในจังหวัดอ่างทองที่ครอบคลุมทุกมิติ ทั้งการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรม การสร้างประสบการณ์ที่มีคุณค่าแก่นักท่องเที่ยว และการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น อันจะนำไปสู่การพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนและเป็นประโยชน์ต่อทุกฝ่ายในระยะยาว

**พฤติกรรมของนักท่องเที่ยวชาวไทย**

การศึกษาพฤติกรรมนักท่องเที่ยวชาวไทยมีความสำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมในจังหวัดอ่างทอง การเข้าใจวัตถุประสงค์และพฤติกรรมช่วยพัฒนากลยุทธ์การตลาดที่ตรง



Citation: Karnjanapong, T., & Weerasophon, W. (2025). Guidelines for Developing Historical and Cultural Tourism in Ang Thong Province for Thai Tourists. Interdisciplinary Academic and Research Journal, 5 (1), 401-422;
DOI: https://doi.org/10.60027/iarj.2025.280213

Interdisciplinary Academic and Research Journal, 5 (1), January-February 2025
Old ISSN 2774-0374: New ISSN 2985-2749
Website: https://so03.tci-thaijo.org/index.php/IARJ/index

กลุ่มเป้าหมาย ข้อมูลเกี่ยวกับการเดินทางช่วยวางแผนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน (ประพันธ์พงษ์ ชิณพงษ์, สุนทร บุญแก้ว และธนาวุฒิ นิลมณี, 2566) ขณะที่ความเข้าใจเรื่องช่วงเวลาช่วยจัดการแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมได้เหมาะสม (ณัฐวัฒน์ แก้วจันทร์, 2566)

การรู้แหล่งข้อมูลที่นักท่องเที่ยวใช้ช่วยพัฒนาการประชาสัมพันธ์ (จุฑารัตน์ ศรีจันทร์, 2565) และการเข้าใจความสนใจช่วยสร้างประสบการณ์ที่มีคุณค่า (ธนภูมิ ปองเสงี่ยม และณัฐพล วงษ์ชื่น, 2565) นอกจากนี้ ยังช่วยส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (สุธาทิพย์ เข็มน้อย, วรรณา ศิลปอาชา และระชานนท์ ทวีผล, 2565)

การนำความเข้าใจเหล่านี้มาใช้จะช่วยออกแบบประสบการณ์ที่ตอบสนองความต้องการ ส่งเสริมความพึงพอใจ และนำไปสู่การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในจังหวัดอ่างทอง

**สภาพแวดล้อมที่ส่งผลต่อการท่องเที่ยว**

สภาพแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยวมีอิทธิพลสำคัญต่อประสบการณ์และความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว โดยเฉพาะในการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมประกอบด้วย 4 องค์ประกอบหลัก ได้แก่ 1) สถานที่ตั้งของแหล่งท่องเที่ยว ซึ่งรวมถึงคุณค่าทางประวัติศาสตร์ ความสวยงามทางศิลปะ สภาพภูมิทัศน์ และการเข้าถึง 2) รูปแบบและการให้บริการ เช่น การจัดการร้านค้า การให้ข้อมูล และการจัดกิจกรรม 3) สิ่งอำนวยความสะดวก เช่น ที่จอดรถ ร้านอาหาร ห้องน้ำ และสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับผู้สูงอายุและผู้พิการ และ 4) ความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว ซึ่งครอบคลุมการรักษาความปลอดภัย การจัดการจราจร การบริการทางการแพทย์ฉุกเฉิน และมาตรการด้านสุขอนามัย (สุดถนอม ตันเจริญ, 2564; วรรณา ศิลปอาชา, ระชานนท์ ทวีผล และสุธาทิพย์ เข็มน้อย, 2564; ธนภูมิ ปองเสงี่ยม และณัฐพล วงษ์ชื่น, 2565)

การจัดการสภาพแวดล้อมที่มีประสิทธิภาพไม่เพียงช่วยดึงดูดนักท่องเที่ยว แต่ยังส่งเสริมการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมและการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน การให้ความสำคัญกับปัจจัยเหล่านี้จะช่วยยกระดับคุณภาพประสบการณ์การท่องเที่ยวและสร้างความพึงพอใจให้กับนักท่องเที่ยว

**แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการตัดสินใจท่องเที่ยว**

การตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมในจังหวัดอ่างทองของนักท่องเที่ยวไทยเป็นกระบวนการซับซ้อนที่ได้รับอิทธิพลจากหลายปัจจัย โดยเฉพาะหลังสถานการณ์โควิด-19 Sigala (2020) และบริสุทธิ์ แสนคำ (2564) พบว่านักท่องเที่ยวให้ความสำคัญกับความปลอดภัยและมาตรการสุขอนามัยมากขึ้น Zemla and Siwek (2021) ชี้ว่าสื่อดิจิทัลและสังคมออนไลน์มีบทบาทสำคัญในการสร้างการรับรู้ สอดคล้องกับ Filieri et al (2021) ที่พบว่าแพลตฟอร์มรีวิวมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจ Kotler and Keller (2016) อธิบายกระบวนการตัดสินใจผ่านโมเดล 5 ขั้นตอน โดยปัจจุบันการค้นหาข้อมูลมักทำผ่านช่องทางออนไลน์ Varkaris and Neuhofer (2017) เน้นความสำคัญของ Influencer Marketing และ Content Marketing ขณะที่นโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยวภายในประเทศก็มีผลต่อการตัดสินใจ (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2564)

สำหรับอ่างทอง ปัจจัยสำคัญรวมถึงคุณค่าแหล่งท่องเที่ยว คุณภาพบริการ ความสวยงาม การประชาสัมพันธ์ ความสะดวกปลอดภัย ความคุ้มค่า และระยะทาง นักวิจัยหลายท่าน (ธนภูมิ ปองเสงี่ยม และณัฐพล วงษ์ชื่น, 2565; สุธาทิพย์ เข็มน้อย, วรรณา ศิลปอาชา และระชานนท์ ทวีผล, 2565) เน้นย้ำความสำคัญของแรงจูงใจด้านวัฒนธรรม คุณภาพการจัดการ และความ "Instagrammable" ของสถานที่

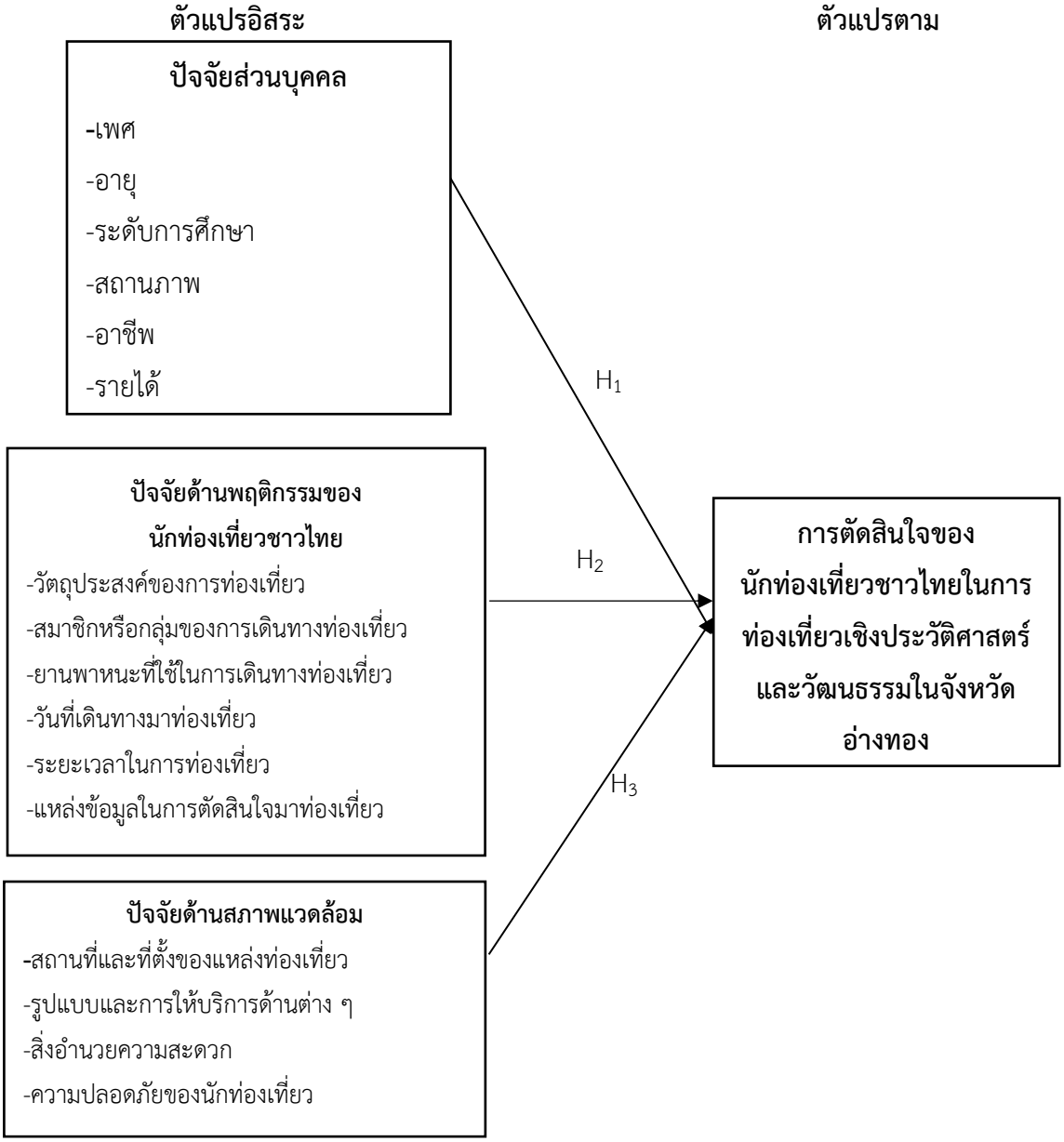


Citation: Karnjanapong, T., & Weerasophon, W. (2025). Guidelines for Developing Historical and Cultural Tourism in Ang Thong Province for Thai Tourists. Interdisciplinary Academic and Research Journal, 5 (1), 401-422;
DOI: https://doi.org/10.60027/iarj.2025.280213

Interdisciplinary Academic and Research Journal, 5 (1), January-February 2025
Old ISSN 2774-0374: New ISSN 2985-2749
Website: https://so03.tci-thaijo.org/index.php/IARJ/index

ประพันธ์พงษ์ ชิณพงษ์, สุนทร บุญแก้ว และธนาวุฒิ นิลมณี (2566) ชี้ถึงความสำคัญของการเข้าถึงที่สะดวก ขณะที่ชิดชม กันจุฬา (2563) เน้นเรื่องความคุ้มค่า จิราพร ทองอยู่ (2566) พบว่านักท่องเที่ยวมักเลือกจุดหมายที่เดินทางไม่ไกล ซึ่งเป็นข้อได้เปรียบของอ่างทอง สุดท้าย วรรณา ศิลปอาชา, ระชานนท์ ทวีผล และสุธาทิพย์ เข็มน้อย (2564) ชี้ว่าประสบการณ์ที่ดีมีผลต่อการกลับมาเที่ยวซ้ำ สะท้อนความสำคัญของการสร้างประสบการณ์ที่ประทับใจเพื่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน

**กรอบแนวคิดการวิจัย**




**แผนภาพที่ 1** กรอบแนวคิดของการวิจัย



Citation: Karnjanapong, T., & Weerasophon, W. (2025). Guidelines for Developing Historical and Cultural Tourism in Ang Thong Province for Thai Tourists. Interdisciplinary Academic and Research Journal, **5 (1), 401-422;**
**DOI: https://doi.org/10.60027/iarj.2025.280213**

Interdisciplinary Academic and Research Journal, 5 (1), January-February 2025
Old ISSN 2774-0374: New ISSN 2985-2749
Website: https://so03.tci-thaijo.org/index.php/IARJ/index

**ระเบียบวิธีการวิจัย**

การวิจัยนี้ใช้วิธีผสมผสานระหว่างการวิจัยเชิงปริมาณและการวิจับเชิงคุณภาพ

**การวิจัยเชิงปริมาณ**

การวิจัยนี้ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน โดยแบ่งแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดอ่างทองตามประเภท สุ่มเลือกแหล่งท่องเที่ยวจากแต่ละกลุ่ม และกำหนดจำนวนกลุ่มตัวอย่างตามสัดส่วนของนักท่องเที่ยว รวมกลุ่มตัวอย่าง 500 คน เก็บข้อมูลในเดือนเมษายน 2567 ช่วงเทศกาลสงกรานต์ ซึ่งมีนักท่องเที่ยวจำนวนมากและหลากหลาย โดยสุ่มเลือก 2 วันธรรมดาและ 2 วันหยุดสุดสัปดาห์ ใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบเป็นระบบ เก็บข้อมูลจากนักท่องเที่ยวทุก ๆ คนที่ 5 ตั้งแต่เวลา 9.00-16.00 น.

เครื่องมือวิจัยเป็นแบบสอบถาม 4 ส่วน ใช้มาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ แปลผลตามแนวคิดของบุญชม ศรีสะอาด (2556) ผ่านการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาจากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน (IOC = 0.67) และทดสอบความเชื่อมั่น (Cronbach's Alpha = 0.902) การเก็บรวบรวมข้อมูลดำเนินการโดยผู้วิจัย เริ่มจากการขออนุญาตประสานงานกับพื้นที่ และลงพื้นที่เก็บข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติเชิงอนุมาน ได้แก่ การทดสอบที (t-test) การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) และการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ (Correlation Analysis) เพื่อตอบวัตถุประสงค์การวิจัยอย่างครอบคลุม

**การวิจัยเชิงคุณภาพ**

การวิจัยเชิงคุณภาพในการศึกษานี้ใช้วิธีการสัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญ 9 คน ประกอบด้วยผู้นำชุมชน เจ้าหน้าที่ภาครัฐ และผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยว กลุ่มละ 3 คน โดยใช้การเลือกแบบเฉพาะเจาะจงตามเกณฑ์ที่กำหนด ตามแนวคิดของ Patton (2015) เกณฑ์การคัดเลือกรวมถึงความเชี่ยวชาญด้านการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมในจังหวัดอ่างทองไม่น้อยกว่า 5 ปี และบทบาทสำคัญในการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่

เครื่องมือหลักคือแนวคำถามสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง ซึ่งผ่านการตรวจสอบคุณภาพและทดลองใช้ก่อนเก็บข้อมูลจริง การวิเคราะห์ข้อมูลใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหาตามแนวทางของ Hsieh and Shannon (2005) ประกอบด้วยการจัดระเบียบข้อมูล การให้รหัส การจัดกลุ่ม การเชื่อมโยงความสัมพันธ์ การตีความ และการตรวจสอบความน่าเชื่อถือ

เพื่อเพิ่มความน่าเชื่อถือของการวิจัย ผู้วิจัยใช้วิธีการตรวจสอบความน่าเชื่อถือ (Credibility) การยืนยัน (Confirmability) การถ่ายทอด (Transferability) และความน่าเชื่อถือได้ (Dependability) ตามหลักการวิจัยเชิงคุณภาพ

ขั้นตอนสุดท้ายคือการบูรณาการข้อมูลเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ โดยการเปรียบเทียบ เสริมเติมเต็ม สังเคราะห์ และวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลทั้งสองส่วน สอดคล้องกับแนวคิดการวิจัยแบบผสมผสานของ Creswell and Plano Clark (2018) เพื่อให้ได้ผลการวิจัยที่สมบูรณ์ ลึกซึ้ง และนำไปสู่การเสนอแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมในจังหวัดอ่างทองที่มีประสิทธิภาพ



Citation: Karnjanapong, T., & Weerasophon, W. (2025). Guidelines for Developing Historical and Cultural Tourism in Ang Thong Province for Thai Tourists. Interdisciplinary Academic and Research Journal, 5 (1), 401-422;
DOI: https://doi.org/10.60027/iarj.2025.280213

Interdisciplinary Academic and Research Journal, 5 (1), January-February 2025
Old ISSN 2774-0374: New ISSN 2985-2749
Website: https://so03.tci-thaijo.org/index.php/IARJ/index

**ผลการวิจัย**

ผลการวิจัยสามารถสรุปและนำเสนอได้ดังนี้

**ตารางที่ 1** แสดงลำดับและร้อยละของปัจจัยส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยวชาวไทย 3 อันดับแรก (n=500)

| ปัจจัยส่วนบุคคล | อันดับ 1 | n | % | อันดับ 2 | n | % | อันดับ 3 | n | % |
|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|
| เพศ | หญิง | 272 | 54.40 | ชาย | 228 | 45.60 | - | - | - |
| อายุ | 41-50 ปี | 146 | 29.20 | 31-40 ปี | 114 | 22.80 | 21-30 ปี | 97 | 19.40 |
| ระดับการศึกษา | ปริญญาตรี | 228 | 45.60 | ต่ำกว่าปริญญาตรี | 190 | 38.00 | สูงกว่าปริญญาตรี | 82 | 16.40 |
| สถานภาพ | สมรส | 236 | 47.20 | โสด | 216 | 43.20 | หม้าย/หย่า/แยกกันอยู่ | 48 | 9.60 |
| อาชีพ | ลูกจ้าง/พนักงานบริษัท | 151 | 30.20 | ธุรกิจส่วนตัว/อาชีพอิสระ | 128 | 25.60 | ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ | 80 | 16.00 |
| รายได้ | 15,001-30,000 บาท | 128 | 25.60 | ต่ำกว่า 15,000 บาท | 99 | 19.80 | 30,001-45,000 บาท | 95 | 19.00 |

จากตารางที่ 1 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง (54.40%) ช่วงอายุที่พบมากที่สุดคือ 41-50 ปี รองลงมาคือ 31-40 ปี และ 21-30 ปี แสดงให้เห็นว่านักท่องเที่ยวส่วนใหญ่อยู่ในวัยทำงานและวัยกลางคน ด้านการศึกษา เกือบครึ่งจบระดับปริญญาตรี สถานภาพสมรสและโสดมีสัดส่วนใกล้เคียงกัน โดยผู้สมรสมีจำนวนมากกว่าเล็กน้อย อาชีพที่พบมากที่สุดคือลูกจ้างหรือพนักงานบริษัท รองลงมาคือผู้ประกอบธุรกิจส่วนตัวหรืออาชีพอิสระ และข้าราชการหรือพนักงานรัฐวิสาหกิจ ส่วนรายได้ กลุ่มที่มีรายได้ 15,001-30,000 บาทมีสัดส่วนมากที่สุด ตามด้วยกลุ่มที่มีรายได้ต่ำกว่า 15,000 บาท และ 30,001-45,000 บาท

ข้อมูลเหล่านี้ให้ภาพรวมที่น่าสนใจเกี่ยวกับลักษณะทางประชากรศาสตร์ของนักท่องเที่ยวชาวไทย ซึ่งสามารถนำไปใช้ในการวางแผนกลยุทธ์ทางการตลาดและการพัฒนาบริการด้านการท่องเที่ยวให้ตอบสนองความต้องการของกลุ่มเป้าหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

**ตารางที่ 2** สรุปพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทย 3 อันดับแรกในแต่ละด้าน (n=500)

| ตัวแปร | อันดับ 1 | n (%) | อันดับ 2 | n (%) | อันดับ 3 | n (%) |
|---|---|---|---|---|---|---|
| วัตถุประสงค์ | พาครอบครัว/ญาติท่องเที่ยว | 169 (33.8%) | ศึกษาประวัติศาสตร์/วัฒนธรรม | 146 (29.2%) | เข้าร่วมกิจกรรมทางศาสนา | 100 (20.0%) |



Citation: Karnjanapong, T., & Weerasophon, W. (2025). Guidelines for Developing Historical and Cultural Tourism in Ang Thong Province for Thai Tourists. Interdisciplinary Academic and Research Journal, 5 (1), 401-422;
DOI: https://doi.org/10.60027/iarj.2025.280213

Interdisciplinary Academic and Research Journal, 5 (1), January-February 2025
Old ISSN 2774-0374: New ISSN 2985-2749
Website: https://so03.tci-thaijo.org/index.php/IARJ/index

| ตัวแปร | อันดับ 1 | n (%) | อันดับ 2 | n (%) | อันดับ 3 | n (%) |
|---|---|---|---|---|---|---|
| กลุ่มเดินทาง | เพื่อน/ครอบครัว | 209 (41.8%) | สถานศึกษา/องค์กร/บริษัท | 199 (39.8%) | อื่นๆ (แฟน คู่รัก) | 60 (12.0%) |
| ยานพาหนะ | รถของสถาบัน/บริษัท/องค์กร | 199 (39.8%) | รถยนต์ส่วนตัว | 121 (24.2%) | รถจ้างเหมา | 68 (13.6%) |
| วันเดินทาง | วันเสาร์–อาทิตย์ | 269 (53.8%) | วันหยุดนักขัตฤกษ์/ศาสนา | 170 (34.0%) | วันจันทร์–ศุกร์ | 61 (12.2%) |
| ระยะเวลา | ไปเช้า-เย็นกลับ | 235 (47.0%) | พัก 1 คืน | 143 (28.6%) | พัก 2-3 คืน | 107 (21.4%) |
| แหล่งข้อมูล | เว็บไซต์/สื่อออนไลน์ | 238 (47.6%) | โฆษณาสื่อ/สิ่งพิมพ์ | 96 (19.2%) | องค์กร/สถาบันการศึกษา | 95 (19.0%) |

จากตารางที่ 2 พบว่านักท่องเที่ยวชาวไทยส่วนใหญ่มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อพาครอบครัวหรือญาติมาท่องเที่ยว (33.8%) รองลงมาคือการศึกษาประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม (29.2%) โดยนิยมท่องเที่ยวกับเพื่อนหรือครอบครัว (41.8%) และกับสถานศึกษา องค์กร หรือบริษัท (39.8%) ยานพาหนะที่ใช้มากที่สุดคือรถของสถาบัน บริษัท หรือองค์กร (39.8%) รองลงมาคือรถยนต์ส่วนตัว (24.2%) ช่วงเวลาที่นิยมเดินทางคือวันเสาร์–อาทิตย์ (53.8%) และวันหยุดนักขัตฤกษ์หรือวันสำคัญทางศาสนา (34.0%) ส่วนใหญ่เป็นการท่องเที่ยวแบบไปเช้าเย็นกลับ (47.0%) แหล่งข้อมูลที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจมากที่สุดคือเว็บไซต์และสื่อออนไลน์ (47.6%) ตามด้วยการโฆษณาผ่านสื่อและสิ่งพิมพ์ต่างๆ (19.2%) และข้อมูลจากองค์กรหรือสถาบันการศึกษา (19.0%) ข้อมูลนี้สะท้อนว่านักท่องเที่ยวชาวไทยให้ความสำคัญกับการท่องเที่ยวเชิงครอบครัวและวัฒนธรรม นิยมเดินทางในวันหยุดสุดสัปดาห์ โดยใช้เวลาสั้น ๆ และพึ่งพาข้อมูลจากสื่อดิจิทัลเป็นหลักในการตัดสินใจ ซึ่งสามารถนำไปใช้ในการวางแผนกลยุทธ์ทางการตลาด การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว และการปรับปรุงบริการให้ตรงกับความต้องการของนักท่องเที่ยวได้อย่างมีประสิทธิภาพ

**ตารางที่ 3** สรุปผลการวิเคราะห์ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมที่มีผลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยว (n=500)

| ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม | ค่าเฉลี่ย | S.D. | แปลผล | ลำดับที่ |
|---|---|---|---|---|
| 1. สถานที่และที่ตั้งของแหล่งท่องเที่ยว | 4.14 | 0.82 | มาก | 1 |
| 2. รูปแบบและการให้บริการด้านต่าง ๆ | 4.02 | 0.85 | มาก | 2 |
| 3. สิ่งอำนวยความสะดวก | 4.00 | 0.87 | มาก | 3 |
| 4. ความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว | 3.96 | 0.88 | มาก | 4 |
| ภาพรวม | 4.03 | 0.86 | มาก | |



Citation: Karnjanapong, T., & Weerasophon, W. (2025). Guidelines for Developing Historical and Cultural Tourism in Ang Thong Province for Thai Tourists. Interdisciplinary Academic and Research Journal, 5 (1), 401-422;
DOI: https://doi.org/10.60027/iarj.2025.280213

Interdisciplinary Academic and Research Journal, 5 (1), January-February 2025
Old ISSN 2774-0374: New ISSN 2985-2749
Website: https://so03.tci-thaijo.org/index.php/IARJ/index

จากตารางที่ 3 ภาพรวมของปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมมีผลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 4.03, S.D. 0.86) โดยทุกปัจจัยย่อยอยู่ในระดับมาก เรียงลำดับดังนี้ สถานที่และที่ตั้งของแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 4.14, S.D. 0.82) รูปแบบและการให้บริการด้านต่าง ๆ (ค่าเฉลี่ย 4.02, S.D. 0.85) สิ่งอำนวยความสะดวก (ค่าเฉลี่ย 4.00, S.D. 0.87) ความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 3.96, S.D. 0.88) สถานที่และที่ตั้งมีผลมากที่สุด แสดงว่านักท่องเที่ยวให้ความสำคัญกับคุณค่าทางประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และความสวยงามเป็นอันดับแรก ส่วนความปลอดภัยมีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดแต่ยังอยู่ในระดับมาก ค่า S.D. ของทุกปัจจัยอยู่ในช่วง 0.82-0.88 แสดงว่าความคิดเห็นมีความสอดคล้องกันพอสมควร การวิเคราะห์นี้ชี้ให้เห็นว่าการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวควรให้ความสำคัญกับทุกปัจจัย โดยเฉพาะด้านสถานที่และที่ตั้ง การให้บริการ และสิ่งอำนวยความสะดวก โดยไม่ละเลยด้านความปลอดภัย เพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวได้อย่างครอบคลุมและมีประสิทธิภาพ

**ตารางที่ 4** สรุปผลการวิเคราะห์การตัดสินใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยในการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมในจังหวัดอ่างทอง (n=500)

| ปัจจัยการตัดสินใจ | ค่าเฉลี่ย | S.D. | แปลผล | ลำดับที่ |
|---|---|---|---|---|
| 1. ข้อมูลจากสื่อออนไลน์และการประชาสัมพันธ์ | 3.82 | 0.73 | มาก | 1 |
| 2. ความคุ้มค่าทางการเงิน | 3.81 | 0.80 | มาก | 2 |
| 3. ความสะดวกและปลอดภัยในการเดินทาง | 3.78 | 0.83 | มาก | 3 |
| 4. ระยะเวลาในการเดินทาง | 3.72 | 0.92 | มาก | 4 |
| 5. คุณภาพของสถานที่และการบริการ | 3.67 | 0.91 | มาก | 5 |
| 6. แหล่งเรียนรู้ทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม | 3.63 | 0.90 | มาก | 6 |
| 7. แนวโน้มการท่องเที่ยวในวันหยุดหรือเทศกาล | 3.51 | 1.03 | มาก | 7 |
| ภาพรวม | 3.71 | 0.87 | มาก | |

จากตารางที่ 4 พบว่าภาพรวมของการตัดสินใจอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.71, S.D. 0.87) โดยปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเรียงตามลำดับดังนี้ ข้อมูลจากสื่อออนไลน์และการประชาสัมพันธ์ (ค่าเฉลี่ย 3.82, S.D. 0.73) ความคุ้มค่าทางการเงิน (ค่าเฉลี่ย 3.81, S.D. 0.80) ความสะดวกและปลอดภัยในการเดินทาง (ค่าเฉลี่ย 3.78, S.D. 0.83) แหล่งเรียนรู้ทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม (ค่าเฉลี่ย 3.63) แนวโน้มการท่องเที่ยวในวันหยุดหรือเทศกาล (ค่าเฉลี่ย 3.51, S.D. 1.03) ข้อมูลจากสื่อออนไลน์และการประชาสัมพันธ์มีผลมากที่สุดและมีความคิดเห็นสอดคล้องกันมากที่สุด (S.D. ต่ำสุด) ขณะที่แนวโน้มการท่องเที่ยวในวันหยุดหรือเทศกาลมีผลน้อยที่สุดและมีความคิดเห็นหลากหลายที่สุด (S.D. สูงสุด) วิเคราะห์ได้ว่านักท่องเที่ยวให้ความสำคัญกับข้อมูลออนไลน์ ความคุ้มค่า และความสะดวกปลอดภัยมากกว่าคุณค่าทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม การพัฒนาการท่องเที่ยวจึงควรเน้นการสื่อสารออนไลน์ที่มีประสิทธิภาพ การนำเสนอความคุ้มค่า และการปรับปรุงความสะดวกปลอดภัย โดยยังคงต้องส่งเสริมคุณค่าทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมควบคู่กันไป

ตารางที่ 5 สรุปผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรกับการตัดสินใจท่องเที่ยว



Citation: Karnjanapong, T., & Weerasophon, W. (2025). Guidelines for Developing Historical and Cultural Tourism in Ang Thong Province for Thai Tourists. Interdisciplinary Academic and Research Journal, 5 (1), 401-422;
DOI: https://doi.org/10.60027/iarj.2025.280213

Interdisciplinary Academic and Research Journal, 5 (1), January-February 2025
Old ISSN 2774-0374: New ISSN 2985-2749
Website: https://so03.tci-thaijo.org/index.php/IARJ/index

| ตัวแปร | | ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) | p-value | ระดับความสัมพันธ์ |
|---|---|---|---|---|
| ปัจจัยส่วนบุคคล | เพศ | 0.08 | 0.219 | ไม่มีความสัมพันธ์ |
| | อายุ | 0.23 | 0.001* | ต่ำ |
| | ระดับการศึกษา | 0.35 | 0.000* | ปานกลาง |
| พฤติกรรม | วัตถุประสงค์การท่องเที่ยว | 0.53 | 0.000* | ปานกลาง |
| | ระยะเวลาในการท่องเที่ยว | 0.51 | 0.000* | ปานกลาง |
| สภาพแวดล้อม | สิ่งอำนวยความสะดวก | 0.62 | 0.000* | ปานกลาง |
| | ความปลอดภัย | 0.58 | 0.000* | ปานกลาง |

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05, เกณฑ์การแปลผลค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r): 0.00 - 0.29 = ความสัมพันธ์ระดับต่ำ, 0.30 - 0.69 = ความสัมพันธ์ระดับปานกลาง, 0.70 - 1.00 = ความสัมพันธ์ระดับสูง (Hinkle, Wiersma and Jurs, 2003)

จากตารางที่ 5 พบว่าปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมมีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจท่องเที่ยวมากที่สุด โดยสิ่งอำนวยความสะดวกมีความสัมพันธ์ในระดับปานกลางค่อนข้างสูง (r = 0.62) และความปลอดภัยมีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง (r = 0.58) พฤติกรรมการท่องเที่ยว ทั้งวัตถุประสงค์ (r = 0.53) และระยะเวลาในการท่องเที่ยว (r = 0.51) มีความสัมพันธ์ในระดับปานกลางกับการตัดสินใจ ปัจจัยส่วนบุคคลมีความสัมพันธ์น้อยที่สุด โดยระดับการศึกษามีความสัมพันธ์ปานกลาง (r = 0.35) อายุมีความสัมพันธ์ต่ำ (r = 0.23) และเพศไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญ (r = 0.08) ทุกตัวแปร ยกเว้นเพศ มีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจท่องเที่ยวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05วิเคราะห์ได้ว่า การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมในจังหวัดอ่างทองควรให้ความสำคัญกับการปรับปรุงสิ่งอำนวยความสะดวกและความปลอดภัยเป็นอันดับแรก รวมถึงการออกแบบกิจกรรมและระยะเวลาการท่องเที่ยวให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของนักท่องเที่ยว โดยอาจไม่จำเป็นต้องแบ่งแยกการให้บริการตามเพศของนักท่องเที่ยว

**ตารางที่ 6** สรุปผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัย

| สมมติฐาน | ตัวแปร | ค่าสถิติ | p-value | ผลการทดสอบ |
|---|---|---|---|---|
| H1: ปัจจัยส่วนบุคคล | เพศ | t = 1.23 | 0.219 | ปฏิเสธ H1 |
| | อายุ | F = 3.56 | 0.006* | ยอมรับ H1 |
| | ระดับการศึกษา | F = 5.82 | 0.000* | ยอมรับ H1 |
| H2: พฤติกรรมการท่องเที่ยว | วัตถุประสงค์การท่องเที่ยว | F = 8.74 | 0.000* | ยอมรับ H2 |
| | ระยะเวลาในการท่องเที่ยว | F = 12.35 | 0.000* | ยอมรับ H2 |
| H3: ปัจจัยสภาพแวดล้อม | สิ่งอำนวยความสะดวก | t = 9.87 | 0.000* | ยอมรับ H3 |
| | ความปลอดภัย | t = 8.62 | 0.000* | ยอมรับ H3 |

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05



Citation: Karnjanapong, T., & Weerasophon, W. (2025). Guidelines for Developing Historical and Cultural Tourism in Ang Thong Province for Thai Tourists. Interdisciplinary Academic and Research Journal, **5 (1), 401-422;**
**DOI: https://doi.org/10.60027/iarj.2025.280213**

Interdisciplinary Academic and Research Journal, 5 (1), January-February 2025
Old ISSN 2774-0374: New ISSN 2985-2749
Website: https://so03.tci-thaijo.org/index.php/IARJ/index

ผลการวิเคราะห์จากตารางที่ 6 แสดงให้เห็นว่าปัจจัยส่วนบุคคลด้านอายุและระดับการศึกษามีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวอย่างมีนัยสำคัญ ในขณะที่เพศไม่มีผล ด้านพฤติกรรมการท่องเที่ยว ทั้งวัตถุประสงค์และระยะเวลามีอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญ โดยระยะเวลามีค่า F-statistic สูงกว่า แสดงถึงอิทธิพลที่มากกว่า สำหรับปัจจัยสภาพแวดล้อม สิ่งอำนวยความสะดวกและความปลอดภัยมีผลต่อการตัดสินใจอย่างมีนัยสำคัญ โดยสิ่งอำนวยความสะดวกมีค่า t-statistic สูงกว่าเล็กน้อย จากผลการวิเคราะห์นี้ การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมในจังหวัดอ่างทองควรให้ความสำคัญกับการออกแบบกิจกรรมและสื่อประชาสัมพันธ์ที่เหมาะสมกับกลุ่มอายุและระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน การจัดเตรียมแพ็คเกจท่องเที่ยวที่หลากหลายเพื่อตอบสนองวัตถุประสงค์และระยะเวลาการท่องเที่ยวที่แตกต่างกัน รวมถึงการปรับปรุงสิ่งอำนวยความสะดวกและเน้นย้ำมาตรการด้านความปลอดภัย การดำเนินการตามแนวทางนี้จะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการดึงดูดนักท่องเที่ยวและสร้างความพึงพอใจในการท่องเที่ยว

**ตารางที่ 7** สรุปผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยว

| ปัจจัย | ค่าสถิติ | p-value | ผลการวิเคราะห์ |
|---|---|---|---|
| สิ่งอำนวยความสะดวก | $\chi^2$ = 52.360 | 0.000* | มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญ |
| ความปลอดภัย | $\chi^2$ = 46.091 | 0.000* | มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญ |
| วัตถุประสงค์การท่องเที่ยว | $\chi^2$ = 24.562 | 0.000* | มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญ |
| ระยะเวลาในการท่องเที่ยว | $\chi^2$ = 23.581 | 0.000* | มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญ |
| ระดับการศึกษา | $\chi^2$ = 15.721 | 0.000* | มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญ |
| อายุ | $\chi^2$ = 7.778 | 0.006* | มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญ |
| เพศ | $\chi^2$ = 1.513 | 0.219 | ไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญ |

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิเคราะห์จากตารางที่ 7 แสดงให้เห็นว่าปัจจัยส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจท่องเที่ยวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ยกเว้นปัจจัยด้านเพศ โดยสิ่งอำนวยความสะดวกและความปลอดภัยมีความสัมพันธ์สูงสุด ($\chi^2$ = 52.360 และ 46.091 ตามลำดับ) ตามมาด้วยวัตถุประสงค์และระยะเวลาในการท่องเที่ยว ($\chi^2$ = 24.562 และ 23.581) ส่วนปัจจัยส่วนบุคคลอย่างระดับการศึกษาและอายุมีความสัมพันธ์น้อยกว่า ($\chi^2$ = 15.721 และ 7.778) ผลการวิเคราะห์นี้สอดคล้องกับลักษณะของตัวแปรและเทคนิคทางสถิติที่เหมาะสม สามารถนำไปใช้ในการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมในจังหวัดอ่างทองได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยควรเน้นการปรับปรุงสิ่งอำนวยความสะดวกและความปลอดภัยเป็นลำดับแรก พร้อมทั้งออกแบบกิจกรรมท่องเที่ยวให้ตอบสนองวัตถุประสงค์และระยะเวลาที่หลากหลายของนักท่องเที่ยว ในขณะเดียวกัน แม้ปัจจัยด้านอายุและระดับการศึกษาจะมีความสัมพันธ์น้อยกว่า แต่ก็ยังควรนำมาพิจารณาในการวางแผนการตลาดและการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเพื่อให้ครอบคลุมกลุ่มเป้าหมายที่หลากหลาย



Citation: Karnjanapong, T., & Weerasophon, W. (2025). Guidelines for Developing Historical and Cultural Tourism in Ang Thong Province for Thai Tourists. Interdisciplinary Academic and Research Journal, **5 (1), 401-422;**
**DOI: https://doi.org/10.60027/iarj.2025.280213**

Interdisciplinary Academic and Research Journal, 5 (1), January-February 2025
Old ISSN 2774-0374: New ISSN 2985-2749
Website: https://so03.tci-thaijo.org/index.php/IARJ/index

ตารางที่ 8 สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพจากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ แยกตามกลุ่ม

| ประเด็น | ผู้นำชุมชน รวม 3 คน | เจ้าหน้าที่ภาครัฐ รวม 3 คน | ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยว รวม 3 คน |
|---|---|---|---|
| สถานการณ์การท่องเที่ยวปัจจุบัน | -มีศักยภาพด้านการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม<br>-มีแหล่งท่องเที่ยวสำคัญหลายแห่ง | -เหมาะสมกับการเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์<br>-มีการจัดกิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง | -มีความพร้อมด้านแหล่งท่องเที่ยวและบริการ<br>-ธุรกิจเริ่มฟื้นตัวหลังโควิด-19 |
| ผลกระทบจากโควิด-19 | -จำนวนนักท่องเที่ยวลดลงมาก<br>-เริ่มฟื้นตัวแต่ยังไม่เท่าเดิม | -การท่องเที่ยวได้รับผลกระทบรุนแรง<br>-มีการปรับตัวและฟื้นฟูอย่างต่อเนื่อง | -ธุรกิจได้รับผลกระทบหนัก<br>-เริ่มกลับมาดำเนินการได้แต่ยังไม่เต็มที่ |
| ลักษณะนักท่องเที่ยว | -ส่วนใหญ่เป็นคนไทย<br>-มาไหว้พระทำบุญเป็นหลัก | -นักท่องเที่ยวชาวไทยเป็นกลุ่มหลัก<br>-มาเที่ยวแบบวันเดียว (ไป-กลับ) | -คนไทยจากกรุงเทพฯ และจังหวัดใกล้เคียง<br>-สนใจประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมท้องถิ่น |
| จุดแข็ง | -ความศักดิ์สิทธิ์ของวัดและพระพุทธรูป<br>-มีเส้นทางไหว้พระ 9 วัด | -ใกล้กรุงเทพฯ เดินทางสะดวก<br>-มีแหล่งท่องเที่ยวหลากหลาย | -อาหารท้องถิ่นมีชื่อเสียง<br>-สินค้าที่ระลึกมีเอกลักษณ์ |
| จุดอ่อน | -ขาดงบประมาณในการบูรณะ<br>-ขาดผู้นำในการพัฒนา | -การประชาสัมพันธ์ยังไม่ทั่วถึง<br>-ขาดการบูรณาการระหว่างหน่วยงาน | -สิ่งอำนวยความสะดวกยังไม่เพียงพอ<br>-ขาดกิจกรรมดึงดูดนักท่องเที่ยว |
| ข้อเสนอแนะการพัฒนา | -จัดหางบประมาณเพื่อบูรณะแหล่งท่องเที่ยว<br>-พัฒนากิจกรรมทางศาสนาและวัฒนธรรม | -เพิ่มการประชาสัมพันธ์ออนไลน์<br>-พัฒนาเส้นทางท่องเที่ยวเชื่อมโยง | -ส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและวิถีชีวิต<br>-พัฒนาสินค้าที่ระลึกให้มีเอกลักษณ์ |

จากตารางที่ 8 พบว่าสถานการณ์การท่องเที่ยวปัจจุบัน ทั้ง 3 กลุ่มมีความเห็นสอดคล้องกันว่าจังหวัดอ่างทองมีศักยภาพและความเหมาะสมในการเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม โดยมีแหล่งท่องเที่ยวสำคัญหลายแห่งและมีการจัดกิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง ผลกระทบจากโควิด-19 ทุกกลุ่มระบุว่าการท่องเที่ยวได้รับผลกระทบอย่างหนัก แต่เริ่มมีการฟื้นตัวแม้จะยังไม่กลับสู่ระดับเดิม โดยเฉพาะกลุ่มผู้ประกอบการที่ระบุว่าธุรกิจเริ่มกลับมาดำเนินการได้แต่ยังไม่เต็มที่ ลักษณะนักท่องเที่ยว ทั้ง 3 กลุ่มเห็นตรงกันว่า



Citation: Karnjanapong, T., & Weerasophon, W. (2025). Guidelines for Developing Historical and Cultural Tourism in Ang Thong Province for Thai Tourists. Interdisciplinary Academic and Research Journal, 5 (1), 401-422;
DOI: https://doi.org/10.60027/iarj.2025.280213

นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เป็นชาวไทย โดยมาจากกรุงเทพฯ และจังหวัดใกล้เคียง มักมาไหว้พระทำบุญและท่องเที่ยวแบบวันเดียว (ไป-กลับ) จุดแข็ง แต่ละกลุ่มมองจุดแข็งแตกต่างกันไปตามมุมมองของตน แต่โดยรวมเน้นที่ความศักดิ์สิทธิ์ของแหล่งท่องเที่ยว ความสะดวกในการเดินทาง และเอกลักษณ์ของท้องถิ่น จุดอ่อน ทุกกลุ่มระบุจุดอ่อนที่แตกต่างกัน แต่มีประเด็นร่วมคือการขาดงบประมาณ การประชาสัมพันธ์ที่ยังไม่ทั่วถึง และการขาดสิ่งอำนวยความสะดวกที่เพียงพอ ข้อเสนอแนะการพัฒนา แต่ละกลุ่มมีข้อเสนอแนะที่สอดคล้องกับบทบาทของตน โดยรวมเน้นการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว การเพิ่มประสิทธิภาพการประชาสัมพันธ์ และการส่งเสริมวัฒนธรรมท้องถิ่น

การวิเคราะห์นี้แสดงให้เห็นถึงมุมมองที่หลากหลายจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในการท่องเที่ยวของจังหวัดอ่างทอง ซึ่งสามารถนำไปใช้ในการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมอย่างรอบด้านต่อไป

**สรุปผลตามวัตถุประสงค์การวิจัย**

1. พฤติกรรมของนักท่องเที่ยว ส่วนใหญ่เป็นกลุ่มครอบครัวและเพื่อน นิยมท่องเที่ยวแบบไปเช้า-เย็นกลับ ในวันหยุดสุดสัปดาห์ วัตถุประสงค์หลักคือพาครอบครัวมาท่องเที่ยว และศึกษาประวัติศาสตร์วัฒนธรรม ใช้ข้อมูลจากเว็บไซต์และสื่อออนไลน์ในการตัดสินใจ

2. สภาพแหล่งท่องเที่ยวและสิ่งแวดล้อมที่มีผลต่อการตัดสินใจ สถานที่และที่ตั้งของแหล่งท่องเที่ยวมีผลมากที่สุด รองลงมาคือรูปแบบการให้บริการ และสิ่งอำนวยความสะดวก

3. ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจ สิ่งอำนวยความสะดวก และความปลอดภัย มีอิทธิพลสูงสุด วัตถุประสงค์และระยะเวลาในการท่องเที่ยวมีอิทธิพลปานกลาง ระดับการศึกษาและอายุมีอิทธิพลน้อย

4. แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยว พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวก เพิ่มมาตรการรักษาความปลอดภัย พัฒนากิจกรรมท่องเที่ยวที่หลากหลาย ปรับปรุงการประชาสัมพันธ์ โดยเฉพาะทางออนไลน์ ส่งเสริมการอนุรักษ์และนำเสนอวัฒนธรรมท้องถิ่น พัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยว สร้างความร่วมมือระหว่างภาคส่วนต่าง ๆ จัดการงบประมาณอย่างมีประสิทธิภาพ

5. สรุปผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกันมีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวแตกต่างกัน ยอมรับสมมติฐานบางส่วน อายุและระดับการศึกษามีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวอย่างมีนัยสำคัญ เพศไม่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวอย่างมีนัยสำคัญ

สมมติฐานที่ 2 พฤติกรรมการท่องเที่ยวที่แตกต่างกันมีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวแตกต่างกัน ยอมรับสมมติฐาน วัตถุประสงค์การท่องเที่ยวและระยะเวลาในการท่องเที่ยวมีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวอย่างมีนัยสำคัญ

3. สมมติฐานที่ 3 ปัจจัยสภาพแวดล้อมและองค์ประกอบของแหล่งท่องเที่ยวมีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยว ยอมรับสมมติฐาน สิ่งอำนวยความสะดวกและความปลอดภัยมีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวอย่างมีนัยสำคัญ ผลการทดสอบสมมติฐานแสดงให้เห็นว่า อายุ ระดับการศึกษา พฤติกรรมการท่องเที่ยว และปัจจัยสภาพแวดล้อมมีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมในจังหวัดอ่างทองอย่างมีนัยสำคัญ ในขณะที่เพศไม่มีผลต่อการตัดสินใจ



Citation: Karnjanapong, T., & Weerasophon, W. (2025). Guidelines for Developing Historical and Cultural Tourism in Ang Thong Province for Thai Tourists. Interdisciplinary Academic and Research Journal, 5 (1), 401-422;
DOI: https://doi.org/10.60027/iarj.2025.280213

Interdisciplinary Academic and Research Journal, 5 (1), January-February 2025
Old ISSN 2774-0374: New ISSN 2985-2749
Website: https://so03.tci-thaijo.org/index.php/IARJ/index

**อภิปรายผล**

อภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 เกี่ยวกับพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมในจังหวัดอ่างทอง ผลการวิจัยพบว่านักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เดินทางมาเป็นกลุ่มครอบครัวหรือเพื่อน ซึ่งสนับสนุนแนวคิดของ Cohen (1972) เกี่ยวกับความสำคัญของประสบการณ์ร่วมในการท่องเที่ยว อย่างไรก็ตาม ผลการวิจัยนี้เพิ่มเติมองค์ความรู้เดิมโดยชี้ให้เห็นว่า แม้ในบริบทของการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม ซึ่งมักถูกมองว่าเป็นการท่องเที่ยวเชิงปัจเจก ความสัมพันธ์ทางสังคมก็ยังคงมีบทบาทสำคัญ นัยยะสำคัญของข้อค้นพบนี้คือการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวควรคำนึงถึงการสร้างพื้นที่และกิจกรรมที่ส่งเสริมการปฏิสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในกลุ่ม ควบคู่ไปกับการนำเสนอเนื้อหาทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม ประเด็นที่น่าสนใจและคาดไม่ถึงคือรูปแบบการท่องเที่ยวแบบไปเช้า-เย็นกลับ และการนิยมเดินทางในวันหยุดสุดสัปดาห์ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของจิราพร ทองอยู่ (2566) แต่ขัดแย้งกับความเข้าใจทั่วไปว่าการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมต้องใช้เวลานานในการซึมซับและเรียนรู้ ผลการวิจัยนี้ชี้ให้เห็นถึงความท้าทายในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ที่ต้องพัฒนารูปแบบการนำเสนอที่กระชับแต่ยังคงให้ประสบการณ์ที่มีคุณค่า สอดคล้องกับแนวคิดของ Pine and Gilmore (1998) เกี่ยวกับเศรษฐกิจเชิงประสบการณ์ การที่นักท่องเที่ยวใช้ข้อมูลจากเว็บไซต์และสื่อออนไลน์เป็นหลักในการตัดสินใจ สนับสนุนงานวิจัยของ Filieri et al (2021) และเพิ่มเติมความรู้เดิมโดยชี้ให้เห็นว่าแม้ในการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม สื่อดิจิทัลก็มีบทบาทสำคัญอย่างยิ่ง สะท้อนให้เห็นถึงความจำเป็นในการพัฒนากลยุทธ์การตลาดดิจิทัลที่มีประสิทธิภาพ ความนิยมในการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมสอดคล้องกับแนวคิดของ Timothy and Boyd (2006) แต่ยังเพิ่มเติมความรู้โดยชี้ให้เห็นว่าการเรียนรู้และสัมผัสวัฒนธรรมท้องถิ่นสามารถเกิดขึ้นได้แม้ในการท่องเที่ยวระยะสั้น อย่างไรก็ตาม การศึกษานี้มีข้อจำกัดบางประการที่ควรพิจารณา เช่น การเก็บข้อมูลเฉพาะในจังหวัดอ่างทองอาจไม่สามารถนำไปใช้อ้างอิงกับพื้นที่อื่นได้ทั้งหมด การเก็บข้อมูลในช่วงเวลาหนึ่งอาจไม่สะท้อนการเปลี่ยนแปลงตามฤดูกาลท่องเที่ยว และการใช้แบบสอบถามอาจไม่สามารถเจาะลึกถึงเหตุผลเบื้องหลังพฤติกรรมบางอย่างได้ ซึ่งอาจเป็นโอกาสสำหรับการวิจัยเชิงคุณภาพในอนาคต โดยสรุป ผลการวิจัยนี้มีคุณค่าในการเพิ่มเติมและขยายองค์ความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมนักท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม โดยเฉพาะในบริบทของการท่องเที่ยวระยะสั้นและการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ข้อค้นพบนี้มีนัยสำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในจังหวัดอ่างทอง ที่ควรมุ่งเน้นการสร้างสมดุลระหว่างการนำเสนอคุณค่าทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมอย่างลึกซึ้ง กับการตอบสนองต่อรูปแบบการท่องเที่ยวที่มีเวลาจำกัดของนักท่องเที่ยวยุคใหม่

อภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 เกี่ยวกับการเปรียบเทียบสภาพแหล่งท่องเที่ยวและสิ่งแวดล้อมที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมในจังหวัดอ่างทอง ผลการวิจัยพบว่าสถานที่และที่ตั้งของแหล่งท่องเที่ยวมีผลต่อการตัดสินใจมากที่สุด ซึ่งสนับสนุนแนวคิดของ Timothy and Boyd (2006) ที่เน้นความสำคัญของความเป็นของแท้และคุณค่าทางประวัติศาสตร์ในการท่องเที่ยวมรดกทางวัฒนธรรม อย่างไรก็ตาม ผลการวิจัยนี้เพิ่มเติมองค์ความรู้เดิมโดยชี้ให้เห็นว่า แม้ในยุคดิจิทัลที่ประสบการณ์เสมือนจริงมีความก้าวหน้า คุณค่าของสถานที่จริงยังคงมีความสำคัญสูงสุดในการดึงดูดนักท่องเที่ยว นัยยะสำคัญของข้อค้นพบนี้คือ การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวควรให้ความสำคัญกับการอนุรักษ์และนำเสนอคุณค่าดั้งเดิมของสถานที่ ควบคู่ไปกับการใช้



Citation: Karnjanapong, T., & Weerasophon, W. (2025). Guidelines for Developing Historical and Cultural Tourism in Ang Thong Province for Thai Tourists. Interdisciplinary Academic and Research Journal, 5 (1), 401-422;
DOI: https://doi.org/10.60027/iarj.2025.280213

เทคโนโลยีเพื่อเสริมประสบการณ์ ประเด็นที่น่าสนใจคือ รูปแบบการให้บริการและสิ่งอำนวยความสะดวกมีความสำคัญรองลงมา ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวรรณา ศิลปอาชา, ระชานนท์ ทวีผล และสุธาทิพย์ เข็มน้อย (2564) แต่ยังเพิ่มเติมความรู้โดยชี้ให้เห็นว่า แม้ในแหล่งท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม ซึ่งมักเน้นคุณค่าทางจิตใจ นักท่องเที่ยวก็ยังคาดหวังความสะดวกสบายในระดับสูง ข้อค้นพบนี้สะท้อนความท้าทายในการรักษาสมดุลระหว่างการอนุรักษ์และการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกสมัยใหม่ ผลการวิจัยยังพบว่าความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว แม้จะมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด แต่ยังอยู่ในระดับมาก ซึ่งสนับสนุนงานวิจัยของ Sigala (2020) เกี่ยวกับความสำคัญของความปลอดภัยในยุคหลังโควิด อย่างไรก็ตาม ผลการวิจัยนี้เพิ่มเติมความรู้โดยชี้ให้เห็นว่า แม้ความปลอดภัยจะมีความสำคัญ แต่อาจไม่ใช่ปัจจัยหลักในการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม นัยยะสำคัญคือ การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวควรให้ความสำคัญกับความปลอดภัย แต่ไม่ควรทำให้มาตรการความปลอดภัยส่งผลกระทบต่อความเป็นของแท้ของสถานที่ ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ที่ไม่แตกต่างกันมากระหว่างปัจจัยต่าง ๆ แสดงให้เห็นถึงความสอดคล้องในความคิดเห็นของนักท่องเที่ยว ซึ่งเป็นข้อค้นพบที่น่าสนใจและอาจขัดแย้งกับความเข้าใจทั่วไปว่านักท่องเที่ยวมีความต้องการที่หลากหลาย นัยยะสำคัญคือ การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวอาจสามารถใช้แนวทางที่เป็นมาตรฐานได้ในระดับหนึ่ง อย่างไรก็ตาม การศึกษานี้มีข้อจำกัดบางประการ เช่น การเก็บข้อมูลในช่วงเวลาเดียวอาจไม่สะท้อนการเปลี่ยนแปลงตามฤดูกาล และการใช้แบบสอบถามอาจไม่สามารถเจาะลึกถึงเหตุผลเบื้องหลังความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวได้ ซึ่งอาจเป็นโอกาสสำหรับการวิจัยเชิงคุณภาพในอนาคต โดยสรุป ผลการวิจัยนี้มีคุณค่าในการยืนยันและขยายองค์ความรู้เกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม โดยเฉพาะในบริบทของการรักษาสมดุลระหว่างการอนุรักษ์และการพัฒนา ข้อค้นพบนี้มีนัยสำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในจังหวัดอ่างทอง ที่ควรมุ่งเน้นการอนุรักษ์และนำเสนอคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว ควบคู่ไปกับการพัฒนาการบริการและสิ่งอำนวยความสะดวก โดยคำนึงถึงความปลอดภัย เพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวอย่างครบถ้วนและยั่งยืน

อภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 3 เกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมในจังหวัดอ่างทอง ผลการวิจัยพบว่าสิ่งอำนวยความสะดวกและความปลอดภัยมีอิทธิพลสูงสุดต่อการตัดสินใจท่องเที่ยว ซึ่งสนับสนุนงานวิจัยของสุดถนอม ตันเจริญ (2564) อย่างไรก็ตาม ผลการวิจัยนี้เพิ่มเติมองค์ความรู้เดิมโดยชี้ให้เห็นว่า แม้ในบริบทของการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม ซึ่งมักเน้นคุณค่าทางจิตใจและการเรียนรู้ ปัจจัยด้านกายภาพก็ยังมีความสำคัญสูงสุด นัยยะสำคัญของข้อค้นพบนี้คือ การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวควรให้ความสำคัญกับการปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานและระบบรักษาความปลอดภัย ควบคู่ไปกับการอนุรักษ์คุณค่าทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม ประเด็นที่น่าสนใจคือ วัตถุประสงค์และระยะเวลาในการท่องเที่ยวมีอิทธิพลปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Pearce (2005) แต่ยังเพิ่มเติมความรู้โดยชี้ให้เห็นว่า ในการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม ปัจจัยเหล่านี้อาจไม่ได้มีความสำคัญสูงสุดเสมอไป ข้อค้นพบนี้ท้าทายความเข้าใจทั่วไปที่มักเน้นความสำคัญของแรงจูงใจภายในของนักท่องเที่ยว และสะท้อนให้เห็นถึงความซับซ้อนของกระบวนการตัดสินใจ ผลการวิจัยยังพบว่าระดับการศึกษาและอายุมีอิทธิพลน้อยแต่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสนับสนุนงานวิจัยของธนภูมิ ปองเสงี่ยม และณัฐพล วงษ์ชื่น (2565) อย่างไรก็ตาม ผลการวิจัยนี้เพิ่มเติมความรู้โดยชี้ให้เห็นว่า ในการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม ปัจจัยส่วนบุคคลอาจมีบทบาทน้อยกว่าที่คาดการณ์ไว้ นัยยะสำคัญคือ การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวและการตลาดอาจไม่จำเป็นต้องเน้นการแบ่งส่วนตลาด



Citation: Karnjanapong, T., & Weerasophon, W. (2025). Guidelines for Developing Historical and Cultural Tourism in Ang Thong Province for Thai Tourists. Interdisciplinary Academic and Research Journal, 5 (1), 401-422;
DOI: https://doi.org/10.60027/iarj.2025.280213

Interdisciplinary Academic and Research Journal, 5 (1), January-February 2025
Old ISSN 2774-0374: New ISSN 2985-2749
Website: https://so03.tci-thaijo.org/index.php/IARJ/index

ตามลักษณะประชากรศาสตร์มากนัก ข้อค้นพบที่น่าสนใจอีกประการหนึ่งคือ เพศไม่มีอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญต่อการตัดสินใจท่องเที่ยว ซึ่งอาจขัดแย้งกับความเข้าใจทั่วไปเกี่ยวกับความแตกต่างทางเพศในพฤติกรรมการท่องเที่ยว นัยยะสำคัญคือ การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมควรมุ่งเน้นการสร้างประสบการณ์ที่มีคุณค่าสำหรับทุกเพศอย่างเท่าเทียม อย่างไรก็ตาม การศึกษานี้มีข้อจำกัดบางประการ เช่น การเก็บข้อมูลในพื้นที่จำกัดอาจไม่สามารถอ้างอิงไปยังบริบทอื่นได้ทั้งหมด และการใช้แบบสอบถามอาจไม่สามารถอธิบายเหตุผลเบื้องลึกของการตัดสินใจได้อย่างครบถ้วน ซึ่งอาจเป็นโอกาสสำหรับการวิจัยเชิงคุณภาพในอนาคต โดยสรุป ผลการวิจัยนี้มีคุณค่าในการยืนยันและขยายองค์ความรู้เกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงประ วัติศาสตร์และวัฒนธรรม โดยเฉพาะในประเด็นความสำคัญของปัจจัยภายนอกเหนือปัจจัยส่วนบุคคล ข้อค้นพบนี้มีนัยสำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในจังหวัดอ่างทอง ที่ควรมุ่งเน้นการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกและการรักษาความปลอดภัย ควบคู่ไปกับการออกแบบกิจกรรมที่หลากหลายและเข้าถึงได้สำหรับนักท่องเที่ยวทุกกลุ่ม เพื่อสร้างประสบการณ์การท่องเที่ยวที่มีคุณภาพและยั่งยืน

อภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 4 เกี่ยวกับแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมในจังหวัดอ่างทอง ผลการวิจัยได้เสนอแนวทางการพัฒนาที่สำคัญ 8 ประการ ได้แก่ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การส่งเสริมความปลอดภัย การพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยว การประชาสัมพันธ์ การอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่น การพัฒนาบุคลากร การบูรณาการความร่วมมือ และการจัดการงบประมาณ ซึ่งสะท้อนถึงความซับซ้อนและความท้าทายในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม แนวทางเหล่านี้สอดคล้องกับแนวคิดการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของ Buckley (2012) แต่ยังเพิ่มเติมความรู้โดยชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการบูรณาการหลายมิติในการพัฒนา การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกถูกเสนอเป็นประเด็นสำคัญอันดับแรก ซึ่งสนับสนุนแนวคิดของ Butler (1980) เกี่ยวกับวงจรชีวิตแหล่งท่องเที่ยว อย่างไรก็ตาม ผลการวิจัยนี้เพิ่มเติมองค์ความรู้เดิมโดยชี้ให้เห็นว่า แม้ในบริบทของการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม ซึ่งมักเน้นคุณค่าทางจิตใจ ปัจจัยด้านกายภาพก็ยังมีความสำคัญสูงสุด นัยยะสำคัญคือ การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวต้องรักษาสมดุลระหว่างการอนุรักษ์และการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกสมัยใหม่ ประเด็นที่น่าสนใจคือ การให้ความสำคัญกับความปลอดภัยในลำดับต้น ๆ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Sigala (2020) แต่ยังเพิ่มเติมความรู้โดยชี้ให้เห็นว่า ในบริบทของการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม ความปลอดภัยไม่ได้เป็นเพียงปัจจัยเสริม แต่เป็นปัจจัยหลักที่ส่งผลต่อการตัดสินใจ นัยยะสำคัญคือ การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวต้องคำนึงถึงมาตรการความปลอดภัยที่ไม่ส่งผลกระทบต่อความเป็นของแท้ของสถานที่ แนวทางการพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวและการประชาสัมพันธ์ผ่านช่องทางดิจิทัล สะท้อนให้เห็นถึงการปรับตัวเข้าสู่ยุคเศรษฐกิจเชิงประสบการณ์และดิจิ ทัล สอดคล้องกับแนวคิดของ Pine and Gilmore (1998) และงานวิจัยของ Varkaris and Neuhofer (2017) ตามลำดับ อย่างไรก็ตาม ผลการวิจัยนี้ชี้ให้เห็นความท้าทายในการรักษาสมดุลระหว่างการสร้างประสบการณ์ที่น่าตื่นเต้นกับการรักษาคุณค่าทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม ข้อค้นพบที่น่าสนใจอีกประการหนึ่งคือ การเน้นย้ำความสำคัญของการอนุรักษ์และส่งเสริมวัฒนธรรมท้องถิ่น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Timothy and Boyd (2006) แต่ยังเพิ่มเติมความรู้โดยชี้ให้เห็นว่า ในยุคที่การพัฒนาและความทันสมัยมีความสำคัญ การรักษาความเป็นของแท้ของวัฒนธรรมยังคงเป็นจุดขายสำคัญของการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม อย่างไรก็ตาม การศึกษานี้มีข้อจำกัดบางประการ เช่น การเสนอแนวทางอาจยังไม่ครอบคลุมทุกมิติของการพัฒนา และอาจไม่



Citation: Karnjanapong, T., & Weerasophon, W. (2025). Guidelines for Developing Historical and Cultural Tourism in Ang Thong Province for Thai Tourists. Interdisciplinary Academic and Research Journal, 5 (1), 401-422;
DOI: https://doi.org/10.60027/iarj.2025.280213

สามารถนำไปใช้ได้กับทุกพื้นที่โดยตรง เนื่องจากแต่ละพื้นที่มีบริบทที่แตกต่างกัน นอกจากนี้ การศึกษายังไม่ได้ลงลึกถึงรายละเอียดของการนำแนวทางไปปฏิบัติ ซึ่งอาจเป็นโอกาสสำหรับการวิจัยในอนาคต โดยสรุป ผลการวิจัยนี้มีคุณค่าในการเสนอแนวทางการพัฒนาที่ครอบคลุมและสมดุล โดยคำนึงถึงทั้งปัจจัยทางกายภาพ เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม ข้อค้นพบนี้มีนัยสำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในจังหวัดอ่างทอง ที่ควรมุ่งเน้นการบูรณาการแนวทางต่าง ๆ เพื่อสร้างการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมที่มีคุณภาพ ยั่งยืน และสามารถแข่งขันได้ในระยะยาว

อภิปรายผลการทดสอบสมมติฐานที่ 1 เกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลได้รับการยอมรับเพียงบางส่วน โดยพบว่าอายุและระดับการศึกษามีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยว แต่เพศไม่มีผลอย่างมีนัยสำคัญ ผลการวิจัยนี้สนับสนุนงานวิจัยของธนภูมิ ปองเสงี่ยม และณัฐพล วงษ์ชื่น (2565) อย่างไรก็ตาม ยังเพิ่มเติมองค์ความรู้โดยชี้ให้เห็นว่า ในบริบทของการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม ปัจจัยด้านเพศอาจมีความสำคัญน้อยลง นัยยะสำคัญคือการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวและการตลาดควรมุ่งเน้นที่ความแตกต่างด้านอายุและระดับการศึกษามากกว่าเพศ ประเด็นที่น่าสนใจคือ การที่เพศไม่มีผลอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งอาจขัดแย้งกับความเข้าใจทั่วไปเกี่ยวกับความแตกต่างทางเพศในพฤติกรรมการท่องเที่ยว ข้อค้นพบนี้อาจสะท้อนถึงการเปลี่ยนแปลงทางสังคมที่มุ่งสู่ความเท่าเทียมทางเพศมากขึ้น โดยเฉพาะในด้านการเข้าถึงการศึกษาและวัฒนธรรม

สมมติฐานที่ 2 เกี่ยวกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวได้รับการยอมรับ โดยพบว่าทั้งวัตถุประสงค์และระยะเวลาในการท่องเที่ยวมีผลต่อการตัดสินใจอย่างมีนัยสำคัญ ผลการวิจัยนี้สนับสนุนแนวคิดของ Pearce (2005) แต่ยังเพิ่มเติมความรู้โดยชี้ให้เห็นว่า ในการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม พฤติกรรมการท่องเที่ยวมีความสำคัญไม่น้อยไปกว่าปัจจัยส่วนบุคคล นัยยะสำคัญคือ การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวควรให้ความสำคัญกับการออกแบบกิจกรรมและประสบการณ์ที่หลากหลาย เพื่อตอบสนองวัตถุประสงค์และระยะเวลาการท่องเที่ยวที่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 3 เกี่ยวกับปัจจัยสภาพแวดล้อมและองค์ประกอบของแหล่งท่องเที่ยวได้รับการยอมรับ โดยพบว่าทั้งสิ่งอำนวยความสะดวกและความปลอดภัยมีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวอย่างมีนัยสำคัญ ผลการวิจัยนี้สนับสนุนงานวิจัยของสุดถนอม ตันเจริญ (2564) และสอดคล้องกับแนวคิดการท่องเที่ยวอัจฉริยะของ Gretzel et al (2015) โดยชี้ให้เห็นว่า แม้ในการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม ซึ่งมักเน้นคุณค่าทางจิตใจ ปัจจัยด้านกายภาพก็ยังมีความสำคัญสูง

อย่างไรก็ตาม การศึกษานี้มีข้อจำกัดบางประการ เช่น การเก็บข้อมูลในพื้นที่จำกัดอาจไม่สามารถอ้างอิงไปยังบริบทอื่นได้ทั้งหมด และการใช้แบบสอบถามอาจไม่สามารถอธิบายเหตุผลเบื้องลึกของการตัดสินใจได้อย่างครบถ้วน ซึ่งอาจเป็นโอกาสสำหรับการวิจัยเชิงคุณภาพในอนาคต โดยสรุป ผลการทดสอบสมมติฐานนี้มีคุณค่าในการยืนยันและขยายองค์ความรู้เกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม โดยเฉพาะในประเด็นความสำคัญของปัจจัยพฤติกรรมและสภาพแวดล้อม นอกเหนือจากปัจจัยส่วนบุคคล ข้อค้นพบนี้มีนัยสำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในจังหวัดอ่างทอง ที่ควรมุ่งเน้นการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกและการรักษาความปลอดภัย ควบคู่ไปกับการออกแบบกิจกรรมที่หลากหลายและเข้าถึงได้สำหรับนักท่องเที่ยวทุกกลุ่มอายุและระดับการศึกษา เพื่อสร้างประสบการณ์การท่องเที่ยวที่มีคุณภาพและยั่งยืน



Citation: Karnjanapong, T., & Weerasophon, W. (2025). Guidelines for Developing Historical and Cultural Tourism in Ang Thong Province for Thai Tourists. Interdisciplinary Academic and Research Journal, 5 (1), 401-422;
DOI: https://doi.org/10.60027/iarj.2025.280213

Interdisciplinary Academic and Research Journal, 5 (1), January-February 2025
Old ISSN 2774-0374: New ISSN 2985-2749
Website: https://so03.tci-thaijo.org/index.php/IARJ/index

**ข้อเสนอแนะ**

**1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้**

1.1 ด้านนโยบายและการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยว ควรจัดทำแผนแม่บทการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของจังหวัดอ่างทอง โดยบูรณาการผลการวิจัยเข้ากับนโยบายระดับชาติและยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัด กำหนดเขตพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม เพื่อให้การจัดสรรงบประมาณและทรัพยากรเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และสร้างกลไกความร่วมมือระหว่างภาครัฐ เอกชน และชุมชน ในการขับเคลื่อนนโยบายการพัฒนาการท่องเที่ยว

1.2 ด้านโครงสร้างพื้นฐานและความปลอดภัย ควรจัดทำแผนปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานในแหล่งท่องเที่ยวสำคัญ โดยคำนึงถึงการอนุรักษ์คุณค่าทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม พัฒนาระบบขนส่งสาธารณะเชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวสำคัญ โดยอาจพิจารณาการใช้รถรางนำเที่ยวที่มีเอกลักษณ์ และจัดตั้งศูนย์บริหารจัดการความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวแบบบูรณาการ เพื่อดูแลความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวอย่างเป็นระบบ

1.3 ด้านกิจกรรมและเส้นทางท่องเที่ยว ควรพัฒนาโปรแกรมท่องเที่ยวที่หลากหลาย ตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวทุกกลุ่มอายุและระดับการศึกษา สร้างเส้นทางท่องเที่ยวเชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม โดยใช้เทคโนโลยี AR (Augmented Reality) เพื่อเพิ่มประสบการณ์การเรียนรู้ และจัดกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ที่เปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์และสืบสานวัฒนธรรมท้องถิ่น

1.4 ด้านการประชาสัมพันธ์และการตลาด ควรพัฒนาแพลตฟอร์มดิจิทัลแบบครบวงจรสำหรับการท่องเที่ยวจังหวัดอ่างทอง รวมถึงแอปพลิเคชันมือถือที่ให้ข้อมูลแบบ real-time ใช้กลยุทธ์การตลาดดิจิทัลแบบเฉพาะเจาะจง (Personalized Marketing) โดยคำนึงถึงความแตกต่างด้านอายุและระดับการศึกษาของกลุ่มเป้าหมาย และสร้างแบรนด์การท่องเที่ยวที่สะท้อนอัตลักษณ์ทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของจังหวัดอ่างทอง

1.5 ด้านการอนุรักษ์และส่งเสริมวัฒนธรรมท้องถิ่น ควรจัดตั้งกองทุนอนุรักษ์และฟื้นฟูมรดกทางวัฒนธรรม โดยนำรายได้ส่วนหนึ่งจากการท่องเที่ยวมาสนับสนุน พัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นที่บูรณาการความรู้ด้านประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมเข้ากับการศึกษาในระบบ และส่งเสริมการพัฒนาผลิตภัณฑ์ท้องถิ่นที่มีเอกลักษณ์ โดยผสมผสานภูมิปัญญาดั้งเดิมกับนวัตกรรมสมัยใหม่

1.6 ด้านการพัฒนาบุคลากรและความร่วมมือ ควรจัดตั้งสถาบันพัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม เพื่อยกระดับมาตรฐานการให้บริการ สร้างเครือข่ายความร่วมมือกับสถาบันการศึกษาและหน่วยงานวิจัย เพื่อพัฒนาองค์ความรู้และนวัตกรรมด้านการท่องเที่ยว และส่งเสริมการแลกเปลี่ยนประสบการณ์และแนวปฏิบัติที่ดีกับจังหวัดอื่นๆ ที่มีศักยภาพด้านการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม

**2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป**

2.1 ควรทำการศึกษาเชิงลึกเกี่ยวกับกลุ่มนักท่องเที่ยวเฉพาะ โดยวิจัยพฤติกรรมและความต้องการของนักท่องเที่ยวกลุ่มครอบครัว หรือกลุ่มนักเรียน/นักศึกษา ซึ่งเป็นกลุ่มหลักของการท่องเที่ยวในจังหวัดอ่างทอง



Citation: Karnjanapong, T., & Weerasophon, W. (2025). Guidelines for Developing Historical and Cultural Tourism in Ang Thong Province for Thai Tourists. Interdisciplinary Academic and Research Journal, **5 (1), 401-422;**
**DOI: https://doi.org/10.60027/iarj.2025.280213**

รวมถึงศึกษาความต้องการของนักท่องเที่ยวต่างชาติ เพื่อเตรียมความพร้อมในการรองรับการท่องเที่ยวระดับนานาชาติ

2.2 ควรทำการวิจัยเชิงเปรียบเทียบ โดยเปรียบเทียบการจัดการการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมระหว่างจังหวัดอ่างทองกับจังหวัดอื่นๆ ในภูมิภาคเดียวกัน และศึกษาเปรียบเทียบความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวก่อนและหลังการพัฒนาตามแนวทางที่เสนอในงานวิจัยนี้

2.3 ควรทำการวิจัยด้านการตลาดดิจิทัล โดยศึกษาประสิทธิภาพของช่องทางการสื่อสารออนไลน์ต่างๆ ในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม รวมถึงวิจัยการใช้เทคโนโลยีความเป็นจริงเสมือน (VR) และความเป็นจริงเสริม (AR) ในการนำเสนอแหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์

2.4 ควรศึกษาผลกระทบของการท่องเที่ยว โดยวิจัยผลกระทบทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมของการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมต่อชุมชนท้องถิ่น รวมถึงศึกษาขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวของแหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมในจังหวัดอ่างทอง

2.5 ควรทำการวิจัยระยะยาว โดยศึกษาติดตามผลเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมนักท่องเที่ยวและผลกระทบของการพัฒนาการท่องเที่ยวต่อชุมชนท้องถิ่น รวมถึงศึกษารูปแบบการมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมอย่างยั่งยืน

**เอกสารอ้างอิง**

กรมการท่องเที่ยว. (2566ก). *รายงานสถิตินักท่องเที่ยว ประจำปี 2565*. กรุงเทพฯ: กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.

กรมการท่องเที่ยว. (2566ข). *รายงานสถานการณ์ท่องเที่ยวภายในประเทศ รายจังหวัด ปี 2565*. กรุงเทพฯ: กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2566). *สรุปสถานการณ์นักท่องเที่ยวและรายได้จากการท่องเที่ยว ปี 2565*. กรุงเทพฯ: กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2564). *รายงานสถานการณ์การท่องเที่ยวภายในประเทศ ปี 2564*. กรุงเทพฯ: การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.

จิราพร ทองอยู่. (2566). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของนักท่องเที่ยวชาวไทยในจังหวัดขอนแก่น. *วารสารวิชาการมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 42*(1), 1-15.

จุฑารัตน์ ศรีจันทร์. (2565). การวิเคราะห์ช่องทางการรับข้อมูลและการตัดสินใจของนักท่องเที่ยว. *วารสารการท่องเที่ยวไทย, 17*(2), 45-60.

ชิดชม กันจุฬา. (2563). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเมืองรองของนักท่องเที่ยวชาวไทย กรณีศึกษาจังหวัดอ่างทอง. *วารสารเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวสู่ความยั่งยืน, 2*(2), 64-80.

ณัฐวัฒน์ แก้วจันทร์. (2566). การจัดการแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมทางวัฒนธรรมในภาคกลาง. *วารสารการจัดการการท่องเที่ยว, 8*(1), 78-95.



Citation: Karnjanapong, T., & Weerasophon, W. (2025). Guidelines for Developing Historical and Cultural Tourism in Ang Thong Province for Thai Tourists. Interdisciplinary Academic and Research Journal, **5 (1), 401-422;**
**DOI: https://doi.org/10.60027/iarj.2025.280213**

ธนภูมิ ปองเสงี่ยม และณัฐพล วงษ์ชื่น. (2565). แรงจูงใจและความสนใจของนักท่องเที่ยวในการเลือกแหล่งท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม. *วารสารการท่องเที่ยวและการโรงแรม, 20*(3), 112-130.

ธีราพร กาญจนวัตร. (2565). การศึกษาศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมในจังหวัดอ่างทอง. *วารสารวิชาการการท่องเที่ยวไทยนานาชาติ, 18*(2), 45-60.

บริสุทธิ์ แสนคำ. (2564). พฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในยุคโควิด-19. *วารสารการท่องเที่ยวไทยนานาชาติ, 17*(1), 1-15.

บุญชม ศรีสะอาด. (2556). *การวิจัยเบื้องต้น* (พิมพ์ครั้งที่ 9). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

ประพันธ์พงษ์ ชิณพงษ์, สุนทร บุญแก้ว และธนาวุฒิ นิลมณี. (2566). พฤติกรรมการเดินทางและการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทย. *วารสารวิชาการการท่องเที่ยวไทยนานาชาติ, 19*(1), 25-42.

เลิศศักดิ์ ประเสริฐสุข. (2565). บทบาทของการท่องเที่ยวในการส่งเสริมสันติภาพและความเข้าใจระหว่างวัฒนธรรม. *วารสารสังคมศาสตร์, 24*(1), 78-95.

วรรณา ศิลปอาชา, ระชานนท์ ทวีผล และสุธาทิพย์ เข็มน้อย. (2564). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม. *วารสารการท่องเที่ยวไทยนานาชาติ, 17*(2), 45-62.

สุดถนอม ตันเจริญ. (2564). *การจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมอย่างยั่งยืน*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สุธาทิพย์ เข็มน้อย, วรรณา ศิลปอาชา และระชานนท์ ทวีผล. (2565). การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในแหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม. *วารสารการจัดการสิ่งแวดล้อม, 18*(2), 56-75.

อรัญญา จิระประภากุล. (2565). แนวโน้มการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในประเทศไทย. *วารสารการจัดการการท่องเที่ยว, 12*(3), 112-130.

Buckley, R. (2012). Sustainable tourism: Research and reality. *Annals of Tourism Research, 39*(2), 528-546.

Butler, R. W. (1980). The concept of a tourist area cycle of evolution: Implications for management of resources. *Canadian Geographer, 24*(1), 5-12.

Cohen, E. (1972). Toward a sociology of international tourism. *Social Research, 39*(1), 164-182.

Creswell, J. W., & Plano Clark, V. L. (2018). *Designing and conducting mixed methods research* (3rd ed.). Sage publications.

Filieri, R., Acikgoz, F., Ndou, V., & Dwivedi, Y. (2021). Is Trip-Advisor still relevant? The influence of review credibility, review usefulness, and ease of use on consumers' continuance intention. *International Journal of Contemporary Hospitality Management, 33*(1), 199-223.

Gretzel, U., Sigala, M., Xiang, Z., & Koo, C. (2015). Smart tourism: foundations and developments. *Electronic Markets, 25*(3), 179-188.

Hinkle, D. E., Wiersma, W., & Jurs, S. G. (2003). *Applied statistics for the behavioral sciences* (5th ed.). Boston: Houghton Mifflin.



Citation: Karnjanapong, T., & Weerasophon, W. (2025). Guidelines for Developing Historical and Cultural Tourism in Ang Thong Province for Thai Tourists. Interdisciplinary Academic and Research Journal, **5 (1), 401-422;**
**DOI: https://doi.org/10.60027/iarj.2025.280213**

Hsieh, H. F., & Shannon, S. E. (2005). Three approaches to qualitative content analysis. *Qualitative Health Research, 15*(9), 1277-1288.

Kotler, P., & Keller, K. L. (2016). *Marketing management* (15th ed.). Pearson.

Okazaki, E. (2008). A community-based tourism model: Its conception and use. *Journal of Sustainable Tourism, 16*(5), 511-529.

Patton, M. Q. (2015). *Qualitative research & evaluation methods: Integrating theory and practice* (4th ed.). Sage publications.

Pearce, P. L. (2005). *Tourist behaviour: Themes and conceptual schemes*. Channel View Publications.

Pine, B. J., & Gilmore, J. H. (1998). Welcome to the experience economy. *Harvard Business Review, 76,* 97-105.

Sigala, M. (2020). Tourism and COVID-19: Impacts and implications for advancing and resetting industry and research. *Journal of Business Research, 117*, 312-321.

Timothy, D. J., & Boyd, S. W. (2006). Heritage tourism in the 21st century: Valued traditions and new perspectives. *Journal of Heritage Tourism, 1*(1), 1-16.

Varkaris, E., & Neuhofer, B. (2017). The influence of social media on the consumers' hotel decision journey. *Journal of Hospitality and Tourism Technology, 8*(1), 101-118.

Zemla, M., & Siwek, T. (2021). The impact of the COVID-19 pandemic on the development of selected trends in tourism consumption. *Sustainability, 13*(13), 7246.



Citation: Karnjanapong, T., & Weerasophon, W. (2025). Guidelines for Developing Historical and Cultural Tourism in Ang Thong Province for Thai Tourists. Interdisciplinary Academic and Research Journal, **5 (1), 401-422;**
**DOI: https://doi.org/10.60027/iarj.2025.280213**